

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἑν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἑν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10^ο

Ἑν Ἀθήναις, 23 Αὐγούστου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 34

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΔΟΥΛΙΝΟΥ [ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια.)

Με τόσην πεποίθησιν τὸ ἔλεγεν ὁ Ζαχαρίας, ὥστε ἦτο κίνδυνος νὰ τρομάξῃ ὄχι μόνον τοὺς μαθητευμένους, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπους περισσότερον ἀνεπτυγμένους.

Τότε ἔλαβεν ἀφορμὴν ὁ πλοίαρχος νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ἱατρὸν Φιλιδῶλ ἂν ἐγνώριζε τίποτε σχετικὰ μετὰ τὸν δῆθεν μέγαν ὄφιν τῆς θαλάσσης.

— Ἀ! ναί, ἀπήντησεν ὁ ἱατρός, ἔχω ἀναγνώσῃ ὅσα σχετικὰ ἐγράφησαν. Καὶ νὰ ἰδῇτε, αὐτὸς ὁ θρύλος εἶνε παλαιότατος! Κυκλοφορεῖ εἰς τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Χριστοῦ. . . Ἐκτοτε ἡ φαντασία τῶν ἀνθρώπων ἐπρόκλιζε μετὰ γιγαντιαίας διαστάσεις διαφόρους μεδούσας, καλαμάρικα καὶ κεφαλόποδας, ἐνῶ τὰ μαλάκια αὐτὰ δὲν ἔχουν ποτὲ μῆκος ἀνώτερον τῶν 70 ἢ 80 χιλιοσπομέτρων, περιλαμβανομένων καὶ τῶν πλοκάμων των. Ἀλλὰ αὐτὰ πολὺ ἀπέχουν ἀπὸ τὰς διαστάσεις ἐκείνων τῶν ἀνυπάρχτων γιγάντων, οἱ ὅποιοι κατὰ τὴν φαντασίαν τῶν ἀνθρώπων, κραδαίνουσι βραχίονας καὶ πλοκάμους μῆκους τριάντα, ἐξήντα καὶ ἑκατὸν ἀκόμη ποδῶν! . . . Κατήντησεν ἡ φαντασία νὰ δημιουργήσῃ ἐκεῖνο τὸ περίφημον κράκεν, τὸ ὁποῖον εἶχε δῆθεν μῆκος μισθῆς λεύγας καὶ ἔσερνε τὰ πλοῖα εἰς τὰς ἀβύσσους τοῦ Ὠκεανοῦ!

Ὁ μάστερ-Καβιδουλίνης ἤκουε μετὰ βαθυτάτην προσοχὴν τὸν ἱατρὸν, ἀλλὰ διαρκῶς ἐκινούσε τὴν κεφαλὴν ἀρνητικῶς, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι δὲν παρεδέχετο τὰ λεγόμενά του.

— Ὅλα αὐτά, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Φιλιδῶλ, εἶνε μῦθοι καὶ τίποτε περισσότερον. Οἱ ἀρχαῖοι τοὺς ἐπί-

στευαν ἴσως, διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Πλινίου ἐγένετο λόγος δι' ἓνα ἀμφίβιον ὄφιν, μετὰ γὰρ κεφαλὴν ποῦ ἔμοιαζε σὰν σκύλος, μετὰ αὐτὰ διπλωμένα πίσω, μετὰ σῶμα σκεπασμένον ἀπὸ κιτρινωπὰς φολίδας, ὁ ὁποῖος ἐπικνε τὰ μικρὰ πλοῖα καὶ τὰ κατεπόντιζε. Κατόπιν, μετὰ δέκα ἢ δώδεκα αἰῶνας, ὁ Νορβηγὸς ἐπίσκοπος Ποντοπιδάν ἐβδαιώσεν ὅτι ὑπῆρχεν ἓνα θαλάσσιον τέρας, τοῦ ὁποῦ τὰ κέρατα ἦσαν σὰν κατάρτια μετὰ κεραιάς, ἐνῶ δὲ οἱ ψαράδες ἐνόμιζαν ὅ-

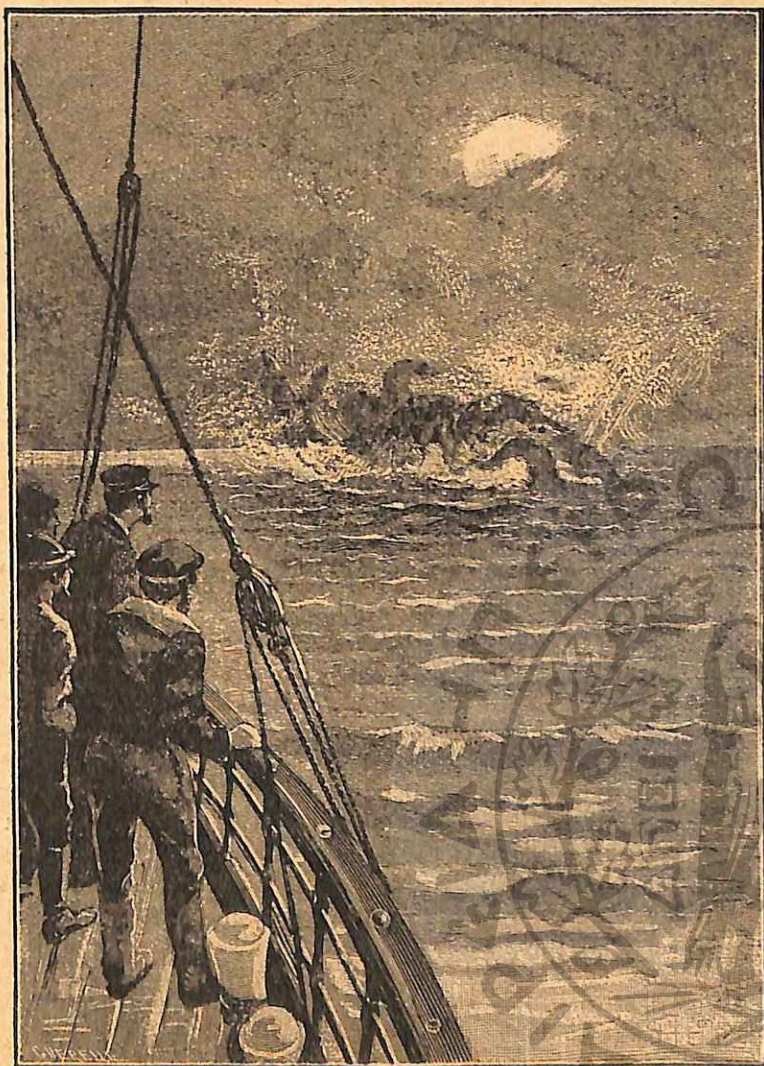
τι εὐρίσκοντο εἰς τὰ ἅπατα νερά, ἐξαφνα ἐκάθιζαν στὰ ρηχά, διότι τὸ ζῷον ἐκεῖνο ἐκολυμποῦσε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν καρέναν τῆς βάρκας των! Ἐλεγαν μάλιστα τότε ὅτι τὸ τέρας εἶχε κεφάλι ἀλόγου παμμέγιστον, μάτια μαύρα, χαίτην ἄσπρην, καὶ ὅτι μετὰ βουτιῆς ποῦ ἔκαμνε μετετόπιζε τόσο νερόν, ὥστε ἔκαμνε θαλασσοστρόβιλον μέγαν ὅσον καὶ τοῦ Μαιεστρόμ.

— Καὶ γιὰτὶ νὰ μὴν τὸ λέγουν, ἀφοῦ τὸ εἶδαν; παρετήρησεν ὁ βαρελάς.

— Τὸ εἶδαν. . . ἡ μᾶλλον ἐνόμισαν ὅτι τὸ εἶδαν, καὶ μένε Καβιδουλίνης, ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ.

— Καὶ μάλιστα, ἐπρόσθεσεν ὁ ἱατρός Φιλιδῶλ, οἱ πτωχοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι δὲν ἐσυμφωνοῦσαν ἄλλοι μὲν ἔλεγαν ὅτι τὸ ζῷον αὐτὸ εἶχε μυτερὸ στόμα κ' ἐπέτοῦσε τὸ νερὸ ἀπὸ ἑνὸς ἐξαεριστικοῦ κρουνοῦ ποῦ εἶχεν εἰς τὴν θέσιν τῶν ρωθῶνων, καὶ ἄλλοι ὅτι εἶχε πτερύγια ὅμοια πρὸς τὰ αὐτὰ τοῦ ἐλέφαντος. . . Ἐπειτα ἤλθεν ἡ σειρά τῆς μεγάλης λευκῆς φαλαίνης τῶν ἀκτῶν τῆς Γροιλανδίας, τῆς διασήμες Μαίμπτου Δίκ, τὴν ὁποίαν οἱ Σκῶτοι φαλαينوθήραι ἐκυνήγησαν δύο σποστοὺς αἰῶνας χωρὶς νὰ δυνηθῶν νὰ τὴν φθάσουν, καὶ χωρὶς καὶ νὰ τὴν ἰδοῦν ποτέ. . .

— Τότε πῶς ἤξευραν ὅτι ἦτο λευκή;

«Τεράστιον ὄφιν τυλιγμένον γύρω εἰς μίαν φάλαιναν.» (Σελ. 266, στ. γ')

ήρώτης γελῶν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ.

— Τὸ ἐφαντάσθησαν, ἀπήντησεν ὁ ἱατρός. "Ὅπως ἐφαντάσθησαν τὸν μυθικὸν ὄφιν, ὁ ὁποῖος πρὸ σαράντα περίπου ἐτῶν ἀνιστάτωσε τὸν κόσμον, πρῶτα εἰς τὸν ὄρμον τοῦ Γλόσεστερ καὶ ἔπειτα εἰς ἀπόστασιν 30 μιλίων ἀνοικτὰ ἀπὸ τὴν Βοστώνην, εἰς τὰ ἀμερικανικὰ ὕδατα.

"Ὅ,τι καὶ ἂν ἔλεγεν ὁ ἱατρός, ἀδύνατον ἦτο νὰ πείσῃ τὸν Ζαχαρίαν Καβιδουλίον. "Ἀλλως τε, ἀρὸς ἡ θάλασσα περιέχει ἐκτάκτου μεγέθους φυτά, φύκια μῆκους ὀκτακοσίων ἕως χιλίων ποδῶν, διατὶ νὰ μὴ κρύπτῃ καὶ τέρατα μεγάλων διαστάσεων, μὲ σωματικὸν ὄργανισμὸν κατὰλληλον ὥστε νὰ ζοῦν εἰς τὰ βάθη ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα σπανιότατα ἄφιναν διὰ τὴν ἀνεύθυν ἐπάνω; . . .

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι κατὰ τὸ 1819, ἡ ἡμιολία «Κογκόρδια», εὐρισκομένη εἰς ἀπόστασιν δεκαπέντε μιλίων ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Γαίης, συνήντησεν ἓν εἶδος ὄφως, ὁ ὁποῖος ἐξεῖχε πέντε ἢ ἕξι πόδας ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ἦτο μὲ μαυριδερόν δέρμα, μὲ κεφαλὴν ἵππου μᾶλλον παρὰ ἐρπετοῦ, ἀλλ' εἶχε μῆκος μόνον πενήντα περίπου μέτρων. ὀλιγώτερον δηλαδὴ παρ' ὅσον ἔχουν αἱ φάλαιναι καὶ οἱ τυσσητῆρες.

Κατὰ τὸ 1848 τὸ πλήρωμα τοῦ «Ιεκίνου» ἐνόμισεν ὅτι εἶδεν ἓν τεράστιον ζῷον, μῆκους ἄνω τῶν ἑκατὸν ποδῶν, τὸ ὁποῖον ἐκινεῖτο εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. "Ἐξηκτὸς δὲ εἶπε ὅτι δὲν ἦτο παρὰ ἓν τεράστιον θαλάσσιον φυτὸν, σκεπασμένον μὲ παντοειδῆ παράσιτα.

Κατὰ τὸ 1849, εἰς τὸ στενὸν τὸ ὁποῖον χωρίζει τὴν νῆσον "Οστερσεν ἀπὸ τὴν ξηρὰν, ὁ "Ὀλλανδὸς πλοίαρχος Σίλδερουπ συνήντησεν, ὡς εἰρηλίκην, ἓν ὄφιν μῆκους τοῦλάχιστον ἑξακοσίων ποδῶν, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήτο ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν.

Κατὰ τὸ 1857, οἱ ὀπτηῆρες τοῦ «Καστιλιανού» ἀνῆγγεῖλαν τὴν ἐμφάνισιν ἐνὸς τέρατος μὲ χονδρὴν κεφαλὴν ἐν εἰδῇ βαρελίου, τοῦ ὁποῖου τὸ μῆκος ἦν δύνατο νὰ ὑπολογισθῇ εἰς 200 πόδας.

Κατὰ τὸ 1862, ὁ κυβερνήτης Μπουργέ, τοῦ ἀγγελοφόρου «Ἀληκτούς» . . .

— Μὲ συγχωρεῖτε πού σας διακόπτω, κύριε Φιλίωλ, διέκοψε τότε ὁ μάστρε-Καβιδουλίος, ἀλλὰ γνωρίζω ἓν αὐτὴν πού ἦτο μέσα . . .

— Στὴν «Ἀληκτίω»; . . . διέκοψεν ὁ κ. Μπουρκάρ.

— Μάλιστα . . .

— Καὶ ὁ ναύτης αὐτὸς εἶδεν ὅ,τι διηγῆθη ὁ κυβερνήτης . . .

— Ὅπως σὰς βλέπω καὶ μὲ βλέπετε . . . τὸ πλήρωμα ἰσοστάσειε στὸ πλοῖον ἓν τεράς ἀληθινόν.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ ἱατρός Φιλίωλ,

τὸ τέρας αὐτὸ ἦτο ἓνας τεράστιος κεφαλόπους, μὲ χροῖμα κεραμιδί, μὲ τὰ μάτια γουρλωτὰ πρὸς τὰ ἔξω, μὲ στόμα σὰν τὸ ράμφος τοῦ παπαγάλου, μὲ σῶμα σιγαροειδές, φουσκωτὸ εἰς τὸ μέσον, μὲ περύγια στρογγυλὰ ἐν εἰδῇ σαρκοδῶν λοβῶν βαλμένα εἰς τὰ ὀπίσω τοῦ σώματος, μὲ ὀκτὼ πλοκάμους πού ἐστρηγοῦρίζαν ὀλόγυρα εἰς τὴν κεφαλὴν του. Ὁ ὄγκος ἐκεῖνος τῆς μαλακῆς σαρκὸς δὲν ἐξυγίεν ὀλιγώτερα ἀπὸ δύο χιλιάδας χιλιόγραμμα, ἂν καὶ τὸ ζῷον ὅλον εἶχε μῆκος μόνον πέντε ἕως ἕξι μέτρων ἀπὸ τὴν κεφαλὴν ἕως τὴν οὐρὰν του . . . Δὲν ἦτο λοιπὸν θαλάσσιος ὄφιν.

— Ἀρὸς ὑπάρχουν τέρατα τέτοιου εἶδους, ἀπήντησεν ὁ βορρελᾶς, διατὶ τὰ νὰ μὴν ὑπάρχη καὶ ὁ θαλάσσιος ὄφιν; . . .

"Ἰδοὺ ἄλλως τε ποῖαι ἀνοκαλύψεις ἐπρόκειτο νὰ γίνοντο βραδύτερον σχετικῶς μὲ τὰ τέρατα τὰ ὁποῖα κρύπτουν τὰ βάθη τῆς θαλάσσης.

Κατὰ τὸ 1864, ἐκατὸν περίπου μίλιον μακρὰν ἀπὸ τὸν «Ἅγιον Φραγκίσκον», τὸ ὀλλανδικὸν πλοῖον «Κορνήλιος» συνεκρούσθη μὲ ἓνα πολὺποδὸν τοῦ ὁποῖου εἰς πλόκαμους, γεμάτους ἀπὸ ἐκμυζητήρας, ἐτυλίχθη ὀλόγυρα εἰς τὰς ὑπῆνας (μουστάκια) τοῦ πρεσβόλου (μυωπρέσου) καὶ τὸν ἔλαμψε νὰ χωθῇ ἕως τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. "Ὅταν ἐκοψὸν μὲ τοὺς πελέκεις τὸν πλόκαμον τυττόν, δύο ἄλλοι ἐγαντίζωθησαν, ὁ πρῶτος εἰς τοὺς τριόπους (καρπούζια) τῶν ἐπιτόνων (ἱερατῶν) τοῦ τρίγκου, καὶ ὁ δεύτερος εἰς τὸν ἐργάτην· τοὺς ἐκοψαν οἱ ναῦται, καὶ ὅχι μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ ὀκτὼ ἄλλους πλοκάμους πού ἔκαμναν τὸ πλοῖον νὰ γέρνῃ φρερὰ μὲ τὴν δεξιὰν πλευρὰν του.

Μερικὰ ἐτὴ ὀρρότερα, ἐφάνη εἰς τὸν κόλπον τοῦ Μεξικίου, ἓν τεράς μὲ κεφαλὴν βατράχου, μὲ ἐξέχοντα μάτια, ἐφωδιασμένον μὲ δύο γλαυκοὺς βράχιονας, οἱ ὁποῖοι ἀπλώσαν τὰ μεγάλα των χέρια καὶ ἐπιάσθησαν ἀπὸ τὴν κουραστὴν μιᾶς λέμβου. "Ἐξ σφαίρας περιστρεφόμενης καὶ μετὰ βίας ἐξεκόλλησαν ἀπὸ ἐκεῖ αὐτὸ τὸ τεράστιον βατραχοειδές, αὐτὴν τὴν μὲν τὴν, ἡ ἑποία εἶχε τοὺς βραχίονας ἐνωμένους μὲ τὸ σῶμα διὰ μεμβράνης σὰν αὐτὴν πού ἔχουν αἱ νυκτερίδες, καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἐμφάνισις ἐνέσπειρε τὸν πανικὸν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη τοῦ κόλπου.

Κατὰ τὸ 1873, τὸ κόττερον «Ἀθήδα» συνήντησε μετὰ τῆς νήσου Σιάβ καὶ τῆς στερεᾶς, εἰς τὸν πυρρὸν τοῦ Σλήτ, μίαν ζωντανὴν μάζαν, ἐπάνω ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐγλύστρησε καὶ ἐπέρασε. Ὁ «Νέστωρ» ὅφ' ἐτέρου, μετὰ τῆς Μαλάκας καὶ τοῦ Πενάγκ, διήλθεν ὅχι μακρὰν ἀπὸ ἓν φοβερόν τεράς τοῦ Ὁκεανού, τὸ ὁποῖον εἶχε μῆκος 250 ποδῶν, πλάτος 50, κεφαλὴν τετράγωνον μὲ γρυμμάς μαύρας καὶ κιτρίνας, καὶ ὠμοῖ- ἄζε μὲ σκλαμάνδραν.

Τέλος, κατὰ τὸ 1875, εἴκοσι μίλια μακρὰν ἀπὸ τὸ ἀκρωτήριο τοῦ Ἀγίου-Ρόκου, τὴν βορειανατολικὴν ἄκρην τῆς Βραζιλίας, ὁ κυβερνήτης τῆς «Παυλίνας» Γεώργιος Δριδάρ, ἐνόμισεν ὅτι εἶδεν ἓνα τεράστιον ὄφιν τυλιγμένον γύρω εἰς μίαν φάλαιναν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐπάλασεν ὥπως παλαίει μὲ τὸ θῦμά του ὁ βόας ὁ σφισγικήρ. Ὁ ὄφιν αὐτὸς, ὁ ὁποῖος ὠμοῖαζε κατὰ τὸ χροῖμα μὲ τὸν ἰχθὺν γόγγρον, ὅλ' εἶχε μῆκος 160 ἕως 170 ποδῶν. "Ἐπαίξε μὲ τὴν λείαν του καὶ ἐπὶ τέλους τὴν παρέσυρεν εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης.

Αὐτὰ εἶνε τὰ κυριώτερα τῶν τεράτων, τὰ ὁποῖα συνήντησαν κατὰ τὴν τελευταίαν τριακονταετίαν διάφοροι ναυτικοὶ εἰς τὰ ταξείδια των. "Ἄν ἀρίστων κατὰ μέρος τὰς ὑπερβολὰς καὶ τὰς μυθοπλαστίας, πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὁ- πωσδήποτε, ὅτι ἡ θάλασσα περιέχει μερικά σπανιότατα καὶ περιεργότατα τέρατα, — ὅχι ὅμως καὶ νὰ ὑποστηρίξωμεν ὡς ἔλεγεν ὁ Καβιδουλίος, ὅτι ἡ θάλασσα ἐγκλείει φεῖδια ἢ πολὺποδας πού ἔχουν τὴν δύναμιν ὥστε κατορθύνουν νὰ τραβήξουν εἰς τὰ βάθη τῶν ὑδάτων πλοῖα μεγάλης χωρητικότητος. "Ἄν ἐξαφνίζονται αὐτανδρὰ πολλὰ πλοῖα, αὐτὸ σημαίνει ἢ ὅτι καταποντίζονται ἐνεκα συγκρούσεως, ἢ ὅτι συντρίβονται εἰς τοὺς ὑφάλους, ἢ ὅτι ἀναποδογυρίζονται ὑπὸ τῶν κυκλώνων καὶ βυθίζονται. Τὰ αἰτία τῶν ναυαγίων εἶνε τόσον πολλὰ, ὥστε περιττὸν εἶνε νὰ προσθε- τωμεν εἰς αὐτά, ὥπως ἔκαμναν ὁ πεισμα- τήρης βαρελᾶς, τοὺς ὑπερφυσικοὺς πύθωνας, τὰς χιμαιράς καὶ τὰς ὕδρας . . .

"Ἐν τούτῳ, ἡ νημερία παρεκτείνεται πρὸς μεγάλην στενοχωρίαν τῶν ἀξιώμα- τικῶν καὶ τοῦ πληρώματος τοῦ «Ἀγίου Ἐνῶχ», ὅτε ἀπρόοπτος, τὴν 5 Μαΐου, ἡ ἀτμοσφαιρική κατάσταση μετεβλήθη. "Ἐπνευσεν ἄνεμος ἀρκετὰ δυνατός, καὶ τὸ πλοῖον ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του πρὸς τὰ βορειανατολικά.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, τὸ πλοῖον πού εἶχε φανῇ καὶ πρὸ ἡμερῶν, ἀνεφάνη καὶ πάλιν, εἰς ἀπόστασιν μάλιστα μικροτέρην τοῦ μιλίου.

Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι ἦτο φαλαινίδας ἐμπρὸς νὰ βοηδοσκοπήσουν τὰ νερά, καὶ εἶδεν ὅτι τὸ βάθος τοῦ πο- ρθοῦ ἦτο μετὰ 15 καὶ 20 ὀργυῶν, ἐπέπλευσεν εἰς αὐτὸν καὶ μετ' ὀλίγον εὐρίσκειτο ἐντὸς τοῦ ὄρμου τῆς Μαργα- ρίτας.

Μοῦ φαίνεται, εἶπεν ὁ κ. Μπουρ- κάρ, ὅτι πηγάζει καὶ αὐτὸ εἰς τὰ πα- ραλία τῆς Κάτω-Καλιφορνίας . . . εἰς τὴν Μαργαρίταν ἴσως.

— Πιθανόν, ἀπήντησεν ὁ ὑπαρχος Ἐρτώ, καὶ τότε, ὅλ' συνταξιδεύσωμεν...

— Εἶνε ἄρα γε ἀμερικανικόν, γερμα- νικόν, ἀγγλικόν, ἢ νορβηγικόν; ἠρώ- τησεν ὁ ὑποπλοίαρχος Κοκεμπέρ.

— Ἦμπορούμεν νὰ το ἐρωτήσωμεν, εἶπεν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ. "Ἄς ὑψώ- σωμεν τὴν σημαίαν μας, αὐτὸ ὅλ' ὑψώ- ση τὴν ἰδιότητά του, καὶ ἔτσι ὅλ' μάθωμεν τὴν ἐθνικότητά του.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς, ἡ γαλλικὴ ση- μαία ἐκυμάτιζεν εἰς τὸ κέρας τοῦ ἐπι- θρόνου τοῦ «Ἀγίου Ἐνῶχ». Ἀλλὰ τὸ ἐν ὅφει πλοῖον δὲν ἔδειξε τὴν εὐγέ- νειαν ὥστε ν' ἀπαντήσῃ.

— Καμμία ἀμφιβολία! ἐφώνησε τότε ὁ Ρωμανὸς Ἀλλότ. Εἶνε ἀγγλικόν!

Καὶ ὅλοι συνεφώνησαν μὲ τὴν γνώ- μην των, διότι συνήθως τὰ ἀγγλικά πλοῖα δὲν προθυμοποιοῦνται ν' ἀντιχαι- ρετοῦν εἰς τὸ πέλαγος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Ο ὌΡΜΟΣ ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ

Ὁ «Ἀγιος Ἐνῶχ» πλέων μὲ εὐ- νοϊκὸν ἄνεμον, ἔφρασε τὴν 8 Μαΐου ἐν ὅφει τῆς ἀμερικανικῆς ἀκτῆς εἰς τὸ ὕψος τοῦ τροπικοῦ τοῦ Καρκίνου, καὶ μετ' ὀλίγας ὥρας εὐρίσκειτο ἐναντι τοῦ νοτιωτάτου ἄκρου τῆς χερσονήσου τῆς παλαιᾶς Καλιφορνίας, μετὰ τῆς ὁ- ποίας καὶ τῆς ἀπέναντι μεξικανικῆς πα- ραλίας τῆς Σονόρας εὐρίσκειται ὁ ὁμώ- νυμος κόλπος.

Παραπλέον τὴν παραλίαν ταύτην, ὁ «Ἀγιος Ἐνῶχ» ἐπέρασεν ἐμπρὸς ἀπὸ πολλὰς νήσους κατοικοῦμενὰς ἀποκλει- στικῶς ἀπὸ ἀγριοκάτσικα, θαλασσίους λύκους καὶ ἀναρίθμητα θαλάσσια πτη- νά· ἄφισε δὲ κατόπιν ἀριστερὰ τὸν ὄρ- μον τῆς Χελώνης. Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὄρμου τούτου ἦσαν ἡκυροβολημένα πολ- λὰ πλοῖα, τὰ ὁποῖα ἡχολοῦντο κατὰ τὰ φαινόμενα μὲ τὴν ἄγραν τῶν θαλασ- σίων ἐλεφάντων.

Τὴν 9 Μαΐου, κατὰ τὰς ἑπτὰ τὸ βράδυ ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ εὐρίσκειτο εἰς τὸ ἀνοιγμα τοῦ ὄρμου τῆς Μαργα- ρίτας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐσκόπευε ν' ἀγ- κυροβολήσῃ. Χάρην περισσοτέρας ἀσφα- λείας δὲν εἰσέπλευσεν εἰς τὸν ὄρμον τὴν νύκτα ἐκείνην, ἀλλ' ἀνεχώρησεν ἔξω ἀπὸ αὐτὸν μὲ ὀλίγα πανιά.

Τὸ πρῶν, ἀρὸς πρῶτον ἔστειλε δύο φαλαινίδας ἐμπρὸς νὰ βοηδοσκοπήσουν τὰ νερά, καὶ εἶδεν ὅτι τὸ βάθος τοῦ πο- ρθοῦ ἦτο μετὰ 15 καὶ 20 ὀργυῶν, ἐπέπλευσεν εἰς αὐτὸν καὶ μετ' ὀλίγον εὐρίσκειτο ἐντὸς τοῦ ὄρμου τῆς Μαργα- ρίτας.

Οἱ ὀπτηῆρες δὲν εἶχαν ξαναδῇ τὸ ἀγ- γλικὸν φαλαινθηρικόν. «Ἴσως νὰ ἐπῆ- γεν ὁ σύντροφος ἀλλοῦ νὰ κυνηγήσῃ» — ἐσκέφθη ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ.

Δὲν ἤρχετο πρῶτην φορὰν εἰς τὸν ὄρμον ἐκεῖνον ὁ πλοίαρχος. Ἀλλ' εἰ-

πειδὴ ἦσαν ἐκεῖ μεγάλαι σύρτεις ἐξ ἄρ- μου, καὶ ἐπειδὴ αἱ σύρτεις συχνὰ μετα- τοπίζονται, ἔπρεπε νὰ λάβῃ ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα. Ὁ ὄρμος τῆς Μαργαρίτας ἔχει μῆκος 30 ἕως 35 μι- λίων, ἦτοι δώδεκα περίπου ναυτικῶν λευγῶν. Ἀλλὰ διὰ τὰ ταξιδεύοντα κα- νεῖς ἐκεῖ χωρὶς κίνδυνον ἀδαρίας, πρέ- πει νὰ πλέῃ εἰς τὸ μέσον τοῦ κόλπου, ὅπου σχηματίζεται ἓν εἶδος βαθύς χάν- δακος· ἀλλ' ὁ χάνδαξ οὗτος δὲν ἔχει πλάτος μεγαλύτερον ἀπὸ σαράντα ἕως πενήντα μέτρα μετὰ τῶν σύρσεων καὶ τῶν ὑφάλων.

Διὰ τὰ ὁρίση ἐκ τῶν προτέρων ἀσφα- λῶς τὴν πορείαν του, ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ ἔβαλε νὰ μαζεύσουν πολλές μεγάλες πέτρες, τὰς ἐφουντάρτε κατὰ διαστήματα μὲ σχοινιά, εἰς τὰς ἄκρας δὲ αὐτῶν ἔδεσε βαρελάνια, καὶ ἐσχημάτι- σεν οὕτω τελείαν σειρὰν σημαντήρων εἰς ὅλον τὸ μῆκος τοῦ χάνδακος.

"Ἐχρησάθη οὕτω τεσσάρων ἡμερῶν καιρὸν ὁ «Ἀγιος Ἐνῶχ» διὰ νὰ φθάσῃ εἰς μίαν λιμνοθάλασσαν, ἔχουσιν πλάτος δύο τοῦλάχιστον λευγῶν.

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

Ο ΤΥΓΓΟΣ

(ΔΙΗΓΗΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΠΟΥΛΑΚΙΑ)

Ἀπὸ τὸ πρῶν ἕως τὸ βράδυ, κατὶ φο- βερὰ ὄντα πού ἐμοῖαζαν σὰν ζωντανὰ σκιαχτρά, ἦλθον στὸ ἀμπέλι καὶ ἐκοβαν- ἐκοβαν τὰ σταφύλια.

"Ὅλην αὐτὴν τὴν ὥραν, τὰ πουλάκια εἶχαν πάρῃ τὸ φύσημά των καὶ εἶχαν πετάξῃ μακρὰ . . .

Κοντὰ στὰς κληματόβεργας, τὰ κιτρι- νισμένα καὶ λεκιασμένα φύλλα τοῦ κα- κου προσπαθοῦν, ἐνῶ στρηφογυρίζουν, νὰ γαντζώσουν τὸ κοτσάνι των σὲ κατὶ τι... Οὔτε τσαμπὶ δὲν ὑπάρχει πλέον, οὔτε ρώγα, τὴν ὥραν πού ἐπιστρέφουν τὰ πουλάκια.

"Ἐπιστρέφουν τὸ βράδυ-βράδυ τὰ πουλάκια καὶ τερπίζονται τὴν ἀπορίαν των, κελαδοῦν τὴν ἀγανάκτησίν των.

— Ποῖος λοιπὸν, χωρὶς νὰ τοὺς πά- ρῃ τὴν ἄδειαν, ἐτρέψῃ τ' ἀμπέλι των, καὶ δὲν ἄρῃς τίποτε;

Πῶτος, εἰ; . . .

Τὰ σκιαχτρά — ὦ! γι' αὐτὸ εἶνε βέ- βαια τὰ πουλάκια, τὸ ξέρουν ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ παπποῦ των! — δὲν τρώγουν σταφύλια τὰ σκιαχτρά . . .

Καὶ τὰ κοτσύφια, ὑποψιασμένα, λο- ξοκυττάζουν τὰς τσίχλας καὶ κουνοῦν τὰ κεφάλια των.

Σὰν νὰ λέγουν:

— "Ἄ! κατεργάρεις! μήπως εἶσθε ἐ- σεῖς πού τὰ ἐφάγατε ὅλα; . . .

ΙΟΥΛΙΟΣ ΑΛΩΠΕΚΙΑΝΗΣ

Ο ΣΕΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

"Ἐγίνετο λόγος διὰ τὸν σεισμόν, ὁ ὁ- ποῖος πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἔσεισε τὸ ἔθα- φος ὅλης σχεδὸν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐκά- με σοβαρὴν καταστροφὴν εἰς μερικά χω- ρία τῆς νήσου τῶν Κυθέρων.

— Ἐγὼ τὸν προεσθάνην τὸν σει- σμόν, εἶπε μία σεβαστὴ κυρία. Ἀπὸ τὸ βράδυ εἶχα τόσην μελαγχολίαν καὶ στε- νοχωρίαν, ὥστε ἔλεγα μόνῃ μου ὅτι κατὶ κακὸν θὰ συμβῇ. . .

— Κ' ἐμένα, διέκοψεν ἡ μικρούλα ἐγ- γονή, μ' ἐξύπνησε πέντε λεπτὰ πρὶν ἀπὸ τὸν σεισμόν ἡ γατίτσα μου. Ἐνιαούριζε τόσο δυνατὰ, ὥστε δὲν ἤξευρα τί εἶχε πά- θῃ. . . Καὶ ἔξαφνα, νὰ ὁ σεισμός!

Καὶ αἱ δύο πού ἔλεγαν αὐτὰ εἶχαν δί- καιον. Διότι παρετηρήθη ὅτι ὅλοι σχεδὸν οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν ὅπου συμβαίνουν συχνοὶ σεισμοί, δύναται νὰ προείπουν σχε- δὸν ἀλανθόστως τὸν ἐπικείμενον σεισμόν· αἰσθάνονται τὸν ἐρχομόν του μὲ τὴν ἀ- θυμίαν καὶ τὴν νάρκην, αἱ ὁποῖαι τοὺς κυριεύουν. Ἀλλ' εἰς τὰ ζῶα κυρίως ἔχει μεγάλην ἐπίδρασιν ἡ προσέγγισις τοῦ σεισμοῦ. Εἰς τὴν Βενεζουέλαν, οἱ σκύλοι γαυγίζουν καὶ αἱ γάτες νιαουρί- ζουν κατὰ τρόπον ἰδιαίτερον. Κατὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1887, ὅταν ἐγινεν ὁ με- γάλος σεισμός εἰς τὴν Νίκαιαν τῆς Γαλ- λίας, ἓνας ἱπποκόμος παρετήρησεν ὅτι τὰ ἄλογά του, ἀρκετὴν ὥραν ἀπὸ πρὶν, εἶχαν ρίψῃ ὀπίσω τὰ αὐτιά των καὶ δὲν ἤθελαν νὰ ἡσυχάσουν. Εἰς τὴν Χιλήν, πρὶν συμβῇ μία ἰσχυρὰ δόνησις, εἶδαν τοὺς γλάρους πού ἐσηκώθησαν ἔξαφνα ὅλοι ἀπὸ τὴν παραλίαν καὶ ἐπέταξαν πρὸς τὰ βουνά. Εἰς δὲ τὸ Μεξικόν, ἔ- φυγαν μίαν ἡμέραν ὅλοι οἱ σκύλοι ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, ὡς νὰ ἐφοβόυντο μήπως κρημνισθεῖν ἀπὸ τὸν σεισμόν τὰ σπίτια καὶ τοὺς θάψουν προῶτως ὑπὸ τὰ ἐρεί- πιά των.

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Δυὸ γυναῖκες νὰ οδηγούνε
Εἶδα γέροντα τυφλὰ
Κι' ἄλλες δυὸ νάκολοῦθον
Μὲ τὸ βῆμά τους δειλὸ.
— "Ὁρα σας καλὴ, κυράδες. . .
Ποῦ τον πάτε μὲ καλὸ;
— Στὶς αἰώνιες πρασινάδες,
Στὸν πανέμορφο γιαιό. . .
— Γέρος καὶ τυφλὸς ἀκόμα.
Εἶνε δυνατό νὰ ἰδῇ;
— Ἐκεῖ ἀλλάζει ὁ γέρος σῶμα,
Ξανανιώνει, σὰν παιδί. . .
Τοῦ Θεοῦ εἶμαι ἡ Βίρηνη
Κι' ἡ Ἀγάπη ἐδῶ ἡ καλὴ.
Κι' ἄλλες δυὸ, ἡ Ἐλεημοσύνη
Μὲ τὴ Φτώχεια τὴ δειλὴ.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΚΩΝΣΤ. ΤΡΕΠΕΚΛΗ ΚΑΤΣΑΒΕΛΗΣ

Βραβευθείς

ὕπὸ τὸ ψευδώνυμον Ζήτω ἡ Ἐλλάς εἰς τὸν 74ον

Δαγωνισμόν τῶν Δύσεων.

[Ἰδὲ «Διάπλασις» 2, 7, σελ. 183]

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

— Εἶνε ἐντελὲς σύμφωνος μὲ τὴν γνώμην τῆς κυρίας Οὐίξ, ἀπήντησεν ἡ Αἰμιλία.

— Λοιπὸν, διὰ νὰ εἰσθε συνεπῆς εἰς τὰ φρονήματά σας, αὐτὸ θὰ εἴπῃ ὅτι θαυμάζετε καθ' ὑπερβολὴν τοὺς νέους Φέττυπλας...

Ἡ Αἰμιλία ἤρχισε νὰ γελᾷ· ἀλλὰ ἡ κυρία Οὐίξ ἀπήντησε ζαρόνουσα τὰ φρύδια της:

— Θὰ ἐπρωτιμοῦσα νὰ ἦσουν τόσοι σοβαροί, ὅσον εἶνε αὐτοὶ οἱ νέοι.

— Μείνατε ἡσυχη, γιὰγιά, θὰ γίνω σοβαρὸς ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς μου. Νά, κυττάξετε πῶς μοιάζω κι' ὅλας μὲ τὸν Ἰώβ.

Καὶ ἐμιμήθη τόσο ἀστεία τὴν ἀδείαν στάσιν τοῦ καϊμένου τοῦ Ἰώβ, ὥστε καὶ ἡ γιὰγιά του ἀκόμη δὲν ἐκράτηθη κ' ἐχαμογέλασεν.

— Αὐτοῦ τοῦ εἶδους οἱ ἄνθρωποι, προσέθεσεν ἐν εἴδει συμπεράσματος, εἴμπορεῖ νὰ ἔχουν παιδείαν, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔχουν πραγματικὴν ἀγωγὴν καὶ ἀνατροφὴν.

— Καὶ ὅμως, μερικοὶ ἔχουν! ἀνέκραξεν ἀκουσίως ἡ Αἰμιλία.

— Γνωρίζετε κανένα τέτοιον;

— Βεβαίως.

— Εἰπέτε μου ἓνα καὶ μόνον ποῦ νὰ

ἔχη τρόπους τῆς ἀνθρωπιάς, τοῦλάχιστον!

— Ὁ Κάρολος Πρέστων...

— Ἀ! αὐτὸς ὁ φοῖνιξ διὰ τὸν ὁποῖον ὄλο καὶ ὀμιλεῖτε. Δὲν ἄρχισε, νομίζω, ὡς ἱπποκόμος εἰς τὴν ἐπαυλὶν τοῦ παπποῦ σας;

— Ἰπποκόμος; ὦ! ὄχι, εἶπεν ἡ Αἰμιλία μὲ θυμωμένην φωνήν.

— Ὑπηρέτης, τότε, ἂν το προτιμάτε ἔτσι; λέγουν ὅτι ἐσεῖς τοῦ ἐμάθατε ὅσα γράμματα ξέρει.

— Τί ἀστεῖον! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία καὶ ἐσηκώθη κατακόκκινη ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησιν της· τοῦ ἔδωσα μόνον μερικὰς συμβουλὰς, πῶς νὰ μάθῃ τὴν ἀριθμητικὴν καὶ τὴν γραμματικὴν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ γεγονός ὅτι ἐξοῦσεν ἐργαζόμενος εἰς τὸ σπίτι τοῦ παπποῦ μου, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τον γνωρίζῃ κανεὶς διὰ νὰ συλλογισθῇ ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὸν κατηγορήσῃ δι' αὐτὸ οὔτε τότε-δὰ. Μᾶλλον πρὸς τιμὴν τοῦ εἶνε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, παρὰ πρὸς κατηγορίαν τοῦ.

Καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον διὰ νὰ κάμῃ καταφανεστέραν τὴν δυσἀρεσκίαν της.

— Εἶνε θυμωσά, ὅταν ἀνάβῃ ἔτσι, εἶπεν ὁ Εὐγένιος Πάλμερ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν της. Εἶνε ὅμως φοβερὸς καὶ τρομερὸς ὡς χαρακτήρ της. Τὸ καλὸ δι' αὐτὴν εἶνε ὅτι θὰ εἶνε μίαν ἡμέραν πλουσιωτάτη. Πόσα λέγουν ὅτι θὰ της ἀφίση ἡ γιὰγιά της;

— Ἐπάνω κάτω ἕως πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα, ἀπεκρίθη ἡ θεία του, ἡ κυρία Ἰωνάθαν, χωρὶς νὰ ὑποπτευθῇ ὅτι ἐπανελάμβανεν ἀπλῶς τὰ λόγια τῶν τριδῶν.

Ἀλλὰ οὕτω ἐγράφετο ἡ ἱστορία εἰς τὸ Κιμπασέτον, ἀρῶν ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς μὲς Χάκκετ καὶ διεδίδετο ἔπειτα διὰ τῆς μὲς Ο' Νέιλ. Ὅλος ὁ κόσμος εἰς τὸ χωρίον ἐνόμιζεν ὅτι ἡ Αἰμιλία θὰ εἶχε μίαν ἡμέραν πολλὰ χρήματα νὰ κληρονομήσῃ.

*

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΑΙΜΙΛΙΑΣ

6 Ἰουλίου.

«Θ' ἀρχίσω πάλιν νὰ γράφω τὸ ἡμερολόγιόν μου, ἀρῶν τὸ θέλετε, κυρία Φάγγ· θὰ εἶνε ἴσως ἀσφαλὲς μέσα εἰς τὸ μεγάλο χαρτοφυλάκιόν μου τὸ ὁποῖον κλείει μὲ κλειδί· λέγω ἴσως, διότι μὲ μερικὸς ἀνθρώπους ποτὲ δὲν εἶνε κανεὶς βέβαιος διὰ τίποτε.

«Αἱ μαθητρίαι μου, ὅσον περνᾷ ὁ καιρὸς, γίνονται καλλιτέραι, κ' ἐγὼ καταμερινῶς ἀγαπῶ περισσότερον τὸ ἔργον τῆς διδασκαλίας. Μόνον ποῦ μὲ γερνᾷ πολὺ· μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχω διπλάσιαν ἡλικίαν ἀπὸ τὴν πραγματικὴν, θ' ἀποζημιωθῶ ὅμως κατὰ τὰς διακοπὰς»

δὲν θὰ εἶμαι τότε μὲ γάλη ὅπως

τώρα, ἀλλὰ θὰ εἶμαι κορίτσι εὐθυμον, ζωηρὸν καὶ χωρὶς ἐννοιες... θὰ μὲ πιστεύετε; καὶ τώρα ἀκόμη δὲν εἴμπορῶ νὰ περιορίσω τὸν ἑαυτὸν μου καὶ νὰ μὴν εἶμαι εὐθυμῶν, ὅταν δὲ βλέπω τὸν ἥλιον νὰ λάμπῃ ἔξω, ἔτσι μοῦ ἔρχεται ν' ἀφήσω ἐλεύθερα τὰ παιδάκια νὰ πᾶνε εἰς τὰ χωράφια ἔξω, καὶ νὰ τρέξω μαζί των νὰ πιάσω πεταλούδες.

«Μ' ἐρωτᾶτε πῶς εὐρίσκω τὴν κ. Πάλμερ; Λοιπὸν, εἶνε νέος ἐξυπνος, διασκεδαστικός, σπουδασμένος μάλιστα· ἀλλὰ δὲν μοῦ φαίνεται νὰ ἔχη σταθερὰς καὶ ἀσφαλεῖς ιδέας περὶ τῶν διαφόρων ζητημάτων, ἀλλ' οὔτε καὶ περὶ τῶν αἰσθημάτων του, οὔτε περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ζωῆς του. Τὴν μίαν ἡμέραν λέγει ὅτι δὲν ἐννοεῖ διατὶ ἐργάζονται οἱ ἄνθρωποι, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀγγέλλει ὅτι πρόκειται ν' ἀρχίσῃ μίαν σπουδαίαν ἐπιχείρησιν.

«Ἄν καὶ εἶνε ἀπὸ οἰκογένειαν πολὺ κατὼς πρέπει, οἱ τρόποι του ἐνίοτε εἶνε περιεργότατοι. Λόγου χάριν, χθὲς εἰσῆλθεν εἰς τὴν τάξιν μου χωρὶς νὰ κτυπήσῃ, ἐκάθισεν δίπλα μου ἐπάνω εἰς τὴν ἔδραν, χωρὶς νὰ τον προσκαλέσω, καὶ τοῦ ἦλθεν ἡδέα νὰ δέσῃ ἓνα μανδύλιν εἰς τὸ κεφάλι του, διότι ἡσθάνετο ρεῦμα, ἔλεγε, κ' ἐφοβεῖτο μὴν κρυολογήσῃ. Φαντάζεσθε πόσον ἐκοπίασα διὰ νὰ ἐμποδίσω τὰ παιδάκια νὰ μὴν ἰσχυροῦν καὶ τον περιγελοῦν. Νομίζει λοιπὸν ὅτι τοῦ ἐπιτρέπονται τὰ πάντα, διότι εἶνε πλούσιος; Ἡθελῆσε νὰ ἐξετάσῃ τὰ παιδιὰ. Τούλάχιστον, ἂν το ἔκαμνεν ὅπως πρέπει, δὲν θὰ μ' ἔμελε· ἀλλὰ τί ἐρωτήσεις, νομίζετε, ἔκαμε; Ἐπάνω-κάτω ὅπως τὴν ἐξῆς:

«— Ποῖοι εἶνε οἱ καλλίτεροι ποταμοὶ διὰ τὴν ναυτιλίαν;

«Καὶ νὰ ἐρωτᾷ τέτοια πράγματα ἓνα παιδί ἐξ ἐτῶν, τὸν Τέδδην Ἀπλεμπή! Ὁ καϊμένος ὁ μικρὸς ἐκύτταξε πρῶτα τὰς τέσσαρας γωνίας τοῦ δωματίου, ἔπειτα τὸ ταβάνι, ἔξυσε τὸ μέτωπόν του, καὶ τέλος ἀπεκρίθη:

«— Οἱ ποταμοὶ τοῦ γλυκοῦ νεροῦ!

«Αὐτὴ ἡ ἀπόκρισις ἔκαμνεν εὐθυμώτατον τὸν κ. ἐπιθεωρητὴν, ὁ ὁποῖος ἔλαβε κατόπιν τὴν αὐθάδειαν νὰ φιλομετρήσῃ τὰ τετράδια τῶν ἐκθέσεων, ποῦ ἦσαν ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖόν μου. Ἡθελε νὰ τον ἐρωτήσῃ ἂν αὐτὸς ὁ τρέπος του δὲν ἦτο τρόπος ἀνθρώπου ἀναγνώγου, σὰν ἐκείνους ποῦ εἶνε «ἔργα τῶν χειρῶν των!»— ὅπως λέγει ὁ ἴδιος. Κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω πλέον τί δὲν θὰ τοῦ ἔκαμνα, τὴν στιγμὴν ποῦ ἄρχισε νὰ περιπαίξῃ τὰ θέματα τῶν παιδιῶν ἐμπρὸς των. Δὲν ἤξεύρετε πόσον ταπεινὰ εἶνε αὐτὰ, τὰ καϊμένα τὰ παιδάκια!..»

10 Ἰουλίου.

«Ἡ κυρία Ἰωνάθαν Οὐίξ μὲ παρεκάλεσε νὰ μείνω εἰς τὸ σπίτι της ἕως

τὰς διακοπὰς· πρέπει νὰ ἐρωτήσω τὴν μαμμὰ τί πρέπει νὰ κάμω...»

30 Ἰουλίου.

«Τὸ μικρότερον παιδάκι τῆς κυρίας Ἀπλεμπή εἶνε πολὺ ἄρρωστο· χθὲς, τὸ ἐκράτησα εἰς τὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὸ ἐπεριπάτησα ἐπὶ μίαν ὥραν, ἐνῶ ἡ δυστυχισμένη μητέρα τοῦ ἀνεπαύετο ὀλίγον.»

1 Αὐγούστου.

«Τὸ μωρὸ τῆς κυρίας Ἀπλεμπή ὅσον πηγαίνει καὶ χειροτερεύει· ὑπεσχέθη εἰς τὴν μητέρα τοῦ νὰ ὑπάγω καὶ ν' ἀγρυπνήσω κοντὰ του ἀπόψε.»

5 Αὐγούστου.

«Τὸ παιδάκι ἀπέθανε· ἀλλὰ θὰ το πιστεύετε; ὁ θάνατός του ἦτο εὐλογία, οὕτως εἶπεν, δι' ὅλην τὴν οἰκογένειαν τοῦ δυστυχισμένου μωροῦ! Εἶχε μνηιγίτιδα, ἡ ὁποία ἀπεδόθη εἰς τὸ ὅτι ὁ πατέρας του, μίαν ἡμέραν ποῦ ἦτο μεθυσμένος, τὸ ἄρσεν ἀπὸ τὰ χεῖρά του, καὶ τὸ μωρὸ ἔπεσεν. Ὁ κ. Ἀπλεμπή τὸ ἀγαποῦσε πολὺ. Τόσον κατακάρδα ἐλυπήθη ὅταν το εἶδε νὰ πεθαίνῃ, τόσο βαθεῖως ἡσθάνθη τὰς τύψεις τοῦ συνειδήτος, ὥστε ὠρίσθη ἐπὶ τοῦ μικροῦ ἐκείνου ἀψύχου σώματος νὰ μὴν πῇ ἄλλην φορὰν οὔτε οἰνοπνεύματα οὔτε μεθυστικά ποτ' ὅτι αἱ παρακλήσεις τῆς συζύγου τοῦ δὲν ἡδυνήθησαν νὰ καμῶν, ἐκείνο τὸ καϊμένο μικρὸ τὸ κατάρθρωσεν!»

7 Αὐγούστου.

«Ἐθαψαν σήμερον τὸν μικρὸν Τόμμην· ὅλα τὰ παιδάκια τοῦ σχολείου ἐπῆραν καὶ ἔρριψαν ἄνθη εἰς τὸν τάφον του, εἰς τὸ νεκροταφεῖον τοῦ Οὐίξ, ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸν λόφον. Κοιμήσου ἐν εἰρήνῃ, ἀγγελοῦδί μου! ἔκαμες ἐσὺ εἰς τὴν βραχείαν σου ζωὴν περισσότερον καλόν, παρὰ ἂν ἐξοῦσες μακρὰ ἔτη!

«Ὁ πατέρας του ἐπανελάβε τὸν ὄρκον τοῦ ἐμπρὸς εἰς τὸν λάκκον ὅπου ἔθαψαν τὸ λείψανον. Ἐβάλεν ὅλους μάρτυρας αὐτῆς τῆς ἐπισήμου ὑποσχέσεώς του, εἶμαι δὲ βεβαίαι ὅτι θὰ τὴν τηρήσῃ. Κανεὶς ἕως τώρα δὲν εἶχε κατωρθώσῃ νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸ στόμα του, διότι, ἔλεγε, δὲν ἡσθάνετο τὴν δύναμιν μέσα του, ὥστε ν' ἀντισταθῇ εἰς τὸν πειρασμόν. Ἐζήτησε λοιπὸν ἀπὸ ὅλους νὰ τον βοηθήσουν νὰ τὴν τηρήσῃ· ἀντὶ νὰ τον παροτρύνουν νὰ πίνῃ. «Ὁλοι οἱ φίλοι του ἦσαν παρόντες» καὶ κανεὶς δὲν ἔμεινε χωρὶς νὰ δακρύσῃ.

«Ἀπόψε, μετὰ τὸ τσάι, ἐκτύπησαν τὴν θύραν ἡ Ἀδὰ Οὐίξ ἐπῆγε ν' ἀνοίξῃ, καὶ ὁ κ. Ἰώβ Φέττυπλας εἰσῆλθε, πολὺ περισσότερον ἀδέξις καὶ στενοχωρημένος παρὰ κάθε ἄλλην φορὰν. «Ὅλοι ἀπορήσαντες πολὺ· διότι ὁ κ. Ἰώβ δὲν ἔχει τὴν συνήθειαν νὰ κάμνῃ ἐπισκέψεις· ἀλλὰ νομίζω ὅτι καὶ ὁ ἴδιος

ἦτο τόσο ἐκπεπληγμένος ὅσον καὶ ἡμεῖς διὰ τὴν τὸλμην του. Ὅταν ἡ γιὰγιά Οὐίξ τὸν ἠρώτησε διατὶ δὲν ἔφερε καὶ τὸν ἀδελφόν του, ἀπεκρίθη ὅτι ὁ Ἰερμίας δὲν εἶχε διαθέσει νὰ ἔλθῃ.

«Ὁ κ. Πάλμερ μοῦ ἔρριψε μίαν λοξὴν ματιὴν ποῦ εἶχε μεγάλην σημασίαν, καὶ ἀπεσῆθη ἀφίσας με μόνην μὲ τὴν γιὰγιά του διὰ νὰ δεχθῶμεν τὸν κ. Ἰώβ. Ὁ καϊμένος αὐτὸς εἶχε γίνῃ κόκκινος σὰν παπαροῦνα μετὰ τὴν ἀδείαν καὶ ἀτυχῇ ἐκείνην ἀπάντησιν του. Καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι «δὲν ἔχει ἀνατροφὴν», ὡς λέγει ὁ κ. Πάλμερ, τὸ ἀντιλαμβάνεται τελείως, ἂν καὶ πολὺ ἄργα, ὅσκις πίπτῃ ἔξω εἰς τὰ ζητήματα τῆς συμπεριφορᾶς. Ἐκαμὰ ὅ,τι ἡδυνάμην διὰ νὰ τον ἐνθαρρύνω τὸν παρεκάλεσα νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ μίαν λατινικὴν φράσιν, τῆς ὁποίας τὸ νόημα μοῦ ἐφαίνετο σκοτεινόν, καὶ κατάρθωσα ἐπὶ τέλους νὰ τον κάμω νὰ πάρῃ θάρρος. Ἡ κυρία Οὐίξ τῷ ὠμίλησεν ἔπειτα διὰ τὴν οἰκογένειαν Ἀπλεμπή καὶ διὰ τὸν ὄρκον τοῦ κ. Ἀπλεμπή. Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Πάλμερ, μὲ ὅλην τὴν ἀπαισιοδοξίαν του, πιστεύει ὅτι ὁ δυστυχὴς αὐτὸς ἄνθρωπος ἔχει σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ διορθωθῇ, ἀλλὰ θὰ κοπιᾷσῃ πολὺ ἕως ὅτου τὸ ἐπιτύχῃ.»

10 Αὐγούστου.

«Ἡ Χαρὰ ἦλθε σήμερον νὰ με ἰδῇ· δὲν ἔμεινε παρὰ πέντε λεπτά τῆς ὥρας· ἐγὼ τόσο ἐυχαριστήθην ποῦ τὴν εἶδα, ὥστε τὴν ἀγκάλιασα καὶ τὴν ἐφίλησα ἐμπρὸς στὰ παιδάκια, τὸ ὁποῖον δὲν συνάδει μὲ τοὺς κανονισμούς.

Ἀῦριον, — γενικὴ ἐπιθεώρησις καὶ δημόσια ἐξετάσεις ἐπὶ παρουσίᾳ ὅλων τῶν γονέων τῶν μαθητῶν. Νά με κλαῖτε, κυρία Φάγγ!»

("Ἐπετα συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΔΙΚΙΔΗΣ

(Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Σοφίας Μάϊ)

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΑ'.

Ὁ Παυλὴς ἐπῆγε τότε πρὸς τὸ μέρος τῶν ναυγῶν, ποῦ ἔτρεξαν καὶ αὐτοὶ νὰ τον πλησιάσουν, καὶ ἐπέταξε θριαμβευτικῶς ἐπάνω στὴν ἄμμον ἓνα ζῶον πολὺ μακρὸν. Τὸ ζῶον αὐτὸ στρυφογυρίζει καὶ ἀνασηκόνεται, καὶ κἀνὶ τὸν κύριον Μπέμπην νὰ κατατρομάξῃ.

Ὡς καὶ ὁ Λουλοῦ ὁ ἴδιος στέκεται σαστισμένος.

— Πιά' στο! πιά' στο! τοῦ λέγει ὁ Παυλὴς, καὶ μὲ μιὰ δαγκαματικὴ ἐπά-

νω στὸ κεφάλι τοῦ φοβεροῦ ζῶου, ὁ γενναῖος Λουλοῦ τὸ σκοτώνει.

— Εἶνε φεῖδι! φωνάζει ὁ κύριος Γιαννάκης.

— Ἡ νεροφεῖδα τῆς θαλάσσης! λέγει ἡ Κική.

— Καλὲ ὄχι! ἀπαντᾷ ὁ Παυλὴς.

«Ὁ γενναῖος Λουλοῦ τὸ σκοτώνει.»

εἶνε χέλι, χέλαρος, πρῶτης τάξεως! μ' αὐτὸ θὰ φάμε καὶ θὰ χορτάσουμε!

— Αὐτό, χέλι; σῶπαινε καὶ φυλάξου νὰ μὴ σε δαγκάσῃ, Παυλῆ! Εἶνε κροταλίας, ἔμπορεῖ νά'νε καὶ βόας! ὦ! ἂν εἶχα μαζί μου ἓνα ναυτικὸ μπαλτά!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΒ'.

Ὁ βόας ἐσάλευεν ἀκόμα. Ὁ Παυλὴς, ὁ ὁποῖος δὲν γνωρίζει τί εἶνε ὁ

«Μία ὥρα φρενιά.»

βόας, γνωρίζει ὅμως πολὺ καλὰ τί εἶνε τὸ χέλι, πιάνει τὸ ζῶον λιγάκι παρακάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι, πλησιάζει σ' ἓνα

κλαδί ενός δένδρου, και το κρεμνάζει από τον λαιμόν, αφού το έδεσε πρώτα μ' έναν σπάγον. "Γότερα με το κλαδευτήρακι του, που είχε φυλαγμένο στην τσέπη του, χαράζει το πετάι του χελιού, και το γδέρνει, ακριβώς όπως θάγαζομεν την κάλτσα που την τραβούμε και γυρίζει ανάποδα.

— Αλήθεια, λέγει ο πλοίαρχος, μπορεί και νάνε χέλι, αλλά έμεις δεν είμαστε Έσκιμώοι για να φάμε ώμα ψάρια.

Η δεσποινίς Κική κάμνει από μέσα της τον συλλογισμόν ότι καλλίτερα να φάνε ώμο ψάρι παρά να φάνε τον καϊμένο τον Παυλή.

Ο Παυλής, — τη δουλειά του! Βγάζει από την τσέπη του ύσκα και πυριόβολα. Ύστερα, μαζεύει φύλλα και ξερόκλαδα, και ανάθει κοντά σ' ένα βράχο που είνε κοντά στο ποτάμι, μια ώρατα φωτιά. Και ύστερα από ολίγη ώρα, το χέλι, κομμένο μικρά κομμάτια, απλώνεται επάνω στ' αναμμένα κάρβουνα.

(Έπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΑΝΑΚΑΤΟΣΟΥΡΑ

Αν ταιριάζει σε κορίτσι αυτός ο άσχημος τίτλος, τότε η μικρή μου φιληνάδα Νίνα εμπορεί να τον φέρη, και με το παραπάνω. Διότι άλλο δεν κάμνει καθημερινώς παρά να άνεδοκατεβαίνει τες σκάλες, να ανακατεύεται εις την κουζίνα, να μπερδεύεται εις το πλυσταριό, να «φυτρώνει» επί τέλους, εκεί όπου δεν την σπέρνουν» — όπως λέγει ο περιβολάρης του έξοχικού σπιτιού των.

Καρέκλα δεν εμπορεί να μετακινηθί εις το σπίτι, χωρίς να τρέξει και αυτή να βοηθήσῃ, — να είπῃ την γνώμην της τουλάχιστον.

Την άλληνη φοράν, αί ύπηρέτριαι εκατέβασαν εις την αυλήν τα στρώματα και τα σκεπάσματα διά να τα τινάξουν. Νά, και η Νίνα μας παρούσα! Πηγαίνει και κάθεται επάνω-επάνω στα στρώματα, που ήταν ένας σωρός.

— Τώρα, κυρία Νίνα, της λέγει η Μαρία η καμαριέρα, κάνε μου τη χάρι να κατέβης, γιατί θά τα τινάξωμε τα στρώματα μαζί με την Κυριακούλα, και σύ βέβαια δεν είσαι στρώμα, για να σε τινάξωμε και σένα.

— Ω! να σας βοηθήσω κ' εγώ! λέγει η Νίνα, και αρπάζει με τα χεράκια της την άκραν μιας μάλλινης κουβέρτας.

Επιασεν η Μαρία την άλληνη άκραν, η Κυριακούλα η μικρίσσα τας άλλας δύο, και: — Χώπ! έδωσαν μια και έτίναξαν την κουβέρτα.

Αλλά το τίναγμα ήτο τόσο δυνατόν, ώστε η άκρα της Νίνας της έφυγεν από τα χεράκια της, και η Νίνα εκυλίσθη καταγής.

— Είδες που ανακατεύσαι στές ξένες δουλειές; Στάσου να δούμε μήν εκτύπησες... της λέγει η Κυριακούλα.

— Δεν είνε τίποτε, απαντά η Νίνα. Και έβαλε τα δυνατά της διά να μὴν κλάψῃ, αν και με το πέσιμον εκείνο είχε κτυπήσῃ αρκετά δυνατά.

Άρσεν λοιπόν τα στρώματα, και έτρεξε στην κουζίνα, να βοηθήσῃ εκεί. Αλλά η Κυριακούλα είχε την πρόνοιαν να κλειδώσῃ την θύραν της κουζίνας, διὰ να μὴν έμδῃ εκεί κατὰ την άπουσίαν της η μικρά μας δεσποινίς.

Απογοητευμένη από εκεί, τρέχει τότε εις τον κήπον. Σημειώσατε ότι η Νίνα δεν ήτο πολύ δυνατῆς κράσεως, και δι' αυτό — κατὰ συμβούλην του ιατροῦ — την άφιναν οί γονεῖς της να τρέχῃ όπως της άρεσε μέσα στο σπίτι και στον κήπον, διὰ να δυναμώσῃ. Ο ιατρός επίσης είχε διατάξῃ να μὴν την στείλουν εις το σχολεῖον, παρά όταν μόνη της το ζητήσῃ.

Και δεν άργησε να συμβῇ αὐτό. Μίαν, ήμέραν ο Γιακουμῆς ο περιβολάρχης εκατόποιοῦσε τούς σπόρους του και έπεριποιεῖτο τες γλάστρες του μέσα εις την σέρραν, όταν η Νίνα ήλθε βιαστική και πρόθυμη να τον βοηθήσῃ και να τον συμβουλευσῃ με τας σοφάς της γνώμας.

— Καλέ, Γικκουμῆ! καλέ, τ' είνε αυτό, αυτό το λουλούδι είνε πολύ μεγάλο γι' αυτή τη γλαστρίτσα. Βγάλ' το και βάλε το στη μεγάλη, που έχει το μικρό... Νά το ξεριζώσω το μικρό, για να βάλῃς το μεγάλο;

— Άριστέ τες τες γλάστρες όπως είνε, κυρία μου, λέγει ο περιβολάρχης, για να μὴν χαλάσουν τα λουλούδια.

Πήγαινε καλλίτερα έξω και σπείρε... — Ναι, μα την άλλη φοράν που εσπείρα, μου είπες πως ξεριζώσω κάτι ρίζες σπάνιες... Λοιπόν, θά καθήσω εδῶ!

— Αφού είνε έτσι, κάθησε ήσυχη στη γωνιά, και κύτταζε τί κάμνω εγώ, να μαθαίνης... λέγει ο Γιακουμῆς.

— Πολύ καλά, έπεν η Νίνα, και έπήγε κ' έσκάλωσε σε μὴν ύψηλῃ έταξέρα που είχε θέσεις πολλές σαν σκάλα.

Από εκεί έβλεπε το άπέναντι ράφι, και είδεν επάνω εις αὐτό ένα μακρὸ κουτί χωρισμένο εις μικρά-μικρά χωρίσματα, και κάθε χωρίσμα ήτο γεμάτο με σπόρους.

Τί περίεργα μαῦρα πραγματάκια, συλλογίζετο από μέσα της η Νίνα. Τρώγονται άράγε; Ηθελαν ναφουε; ο Γιακουμῆς γιὰ να πάρω μερικά να ιδῶ τί είνε.

Πραγματικῶς ο Γιακουμῆς έπήγεν έξω μετ' ολίγον, και άρσεν την Νίναν μόνην εις την σέρραν. Κατεβαίνει η καλή μας από εκεί που ήτο άνεβασμένη και τρέχει στο κουτί. Αλλά το ράφι ήτον άρκετά ύψηλῷ, και η Νίνα ήναγκάσθη να ανασηκωθῇ στές μύτες τῶν ποδιῶν της και να σηκώσῃ ύψηλὰ τα χεράκια της διὰ να φθάσῃ το κουτί.

Τρομάρα μου! το κουτί δεν ήτο καλά στερεωμένο επάνω στο ράφι, και μόλις το ήγγισεν η Νίνα, δίνει μια και πέφτει κάτω, και ὅλοι οί σπόροι σκορπίζονται εις το πάτωμα...

— Άχ! μαμμά μου! λέγει η Νίνα τί έκαμα! Οὐ! πως θά θυμώσῃ τώρα ο Γικκουμῆς! θαρρῶ... καλλίτερα είνε να τα σκουπίσω.

Αρπάζει λοιπόν τη σκούπα και σαρώνει προσεκτικὰ ὅλους τούς σπόρους και τούς βγάζει έξω στο δρομάκι του κήπου.

Αλλά ποῖος έρχεται με τόνον σιγανὰ δήματα ὀπίσω της; Ο Γικκουμῆς! «Ω! άμα είδε τί έκαμεν η μικρά κυρία, εθύμωσε, έκοκκίνισε, άγρίεψε, και είπε πως ὅχι το είπῃ τοῦ πατέρα της, να μάθῃ άλλη φορά «να φυτρῶνῃ εκεί που δεν την σπέρνουν!»

— Δεν ήθελα... εγώ... να το ρίξω... έπεσε μοναχό του, άμα το άγγιξα! λέγει η καϊμένη η Νίνα, και κλαίει από τόνον φόβου της.

Αχ! αν το είπῃ ο Γικκουμῆς στον πατέρα της, πόσο θά θυμώσῃ ο πατέρας της! Οί σπόροι ήσαν πολύ σπάνιοι, και η Νίνα εγνώριζε πόσον ο πατέρας της αγαπούσε τα ώρατα άιθη και πόσον εφρόντιζε δια τὸν κήπον του.

Μὴν το είπῃς, καϊμένη Γικκουμῆ, και δεν θά το ξανακάμω!

Αλλ' ο Γικκουμῆς ήτον άκαμπτος σαν το ξύλο της σάπας του. Έννοῦσε να το είπῃ.

Και η δυστυχῆς Νίνα έφυγε με δακρυσμένα μάτια, και έτρεξεν εις την καμαρούλα της. Εκεί εκάθησεν ήσυχη και συλλογίζετο ότι καλὰ να πάθῃ, αφού πηγαίνει και ανακατεύεται με τες ύπηρέτριες που την ρίχνουν κάτω σαν να ήτο μαξιλάρι, και τὸν περιβολάρῃ, που δεν είνε τόνον ευγενῆς ὥστε να συνηντήσῃ, άμα τον παρακαλοῦν με τόσα κλάμματα. Καλέ, δεν είνε καλλίτερα εις το σχολεῖον;

Αὐτὴν την σκέψιν έκαμε.

Και το μεσημέρι, εις το τραπέζι, αφού έπερίμενε πολλὴν ὥραν και είδεν ότι ο καλός της πατέρας δεν την επέπληξε δια την ζημίαν που έκαμεν, αφού ένόησεν

ὅτι την έσυγχώρησε, διότι την είδε τόνον λυπημένην, έγύρισε και του είπε:

— Πατέρα, θέλω να με στείλτε εις το σχολεῖον, άμα άνοίξῃ.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Φῶτο, πρόσθε γιατί η γάτα θά φάγῃ τὸν παπαγάλο του.

Μη φοβῆσαι, Ίάκωβ! Οί παπαγάλοι ζοῦν εκατὸ χρόνια και παραπάνω άκμῃ...

Εστὶν ὁ τοῦ Μίλλερ ος Δοκίμιον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΑΘΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

Απονέμεται σήμερα εις τὸν Ἀστέρᾱ της Ἀνατολῆς, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ διὰστημα τῶν ἐτῶν 1902-3 ἔλαβε τὰ ἑξῆς:

Εἰς τὸν 70ὸν Διὰ. (Αὐσεων) Γ' Βραβ. = 1/8

Εἰς τὸν 71ον Διὰ. (Αὐσεων) Γ' Βραβ. = 1/8

Εἰς τὸν 72ον Διὰ. (Διηγμ.) Γ' Βραβ. = 1/16

Εἰς τὸν 73ον Διὰ. (Αὐσεων) Γ' Βραβ. = 1/8

Εἰς τὸν 74ον Διὰ. (Αὐσεων) Γ' Βραβ. = 1/8

Εἰς τὸν Μ. Διὰ. Μεταρρῶσας; Γ' Βραβ. = 1/8

Εἰς τὸν Μ. Διὰ. Καλλιγραφίς; Γ' Βραβ. = 1/16

Εἰς τὸν Μ. Παιδικὸν Διὰ. Β' Βραβ. = 1/16

Ἀθροισμα = 1.

Συγχαίρω τὸν Ἀστέρᾱ της Ἀνατολῆς και περιμένω τὴν φωτογραφίαν του. Ὅχι λάθῃ τὴν ευχαρίστησιν να τὴν ἰδῇ δημοσιευμένην δύο φορές, μίαν εἰς τὸ Σύμπλεγμα τῶν Βραβείων, και μίαν χωριστὰ διὰ τὸ Ἀθρόον. Τοῦ ἔστειλα τὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα μοῦ ἐξήγησε.

Δημοσιεύω εἰς τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὅποیان ἔστειλε προχθὲς ἡ φίλη μου Δημοσιευμένη πρὸς τὸν κ. Σενόπουλον, διὰ να ἰδῇ με πόσον εὐπρέπειαν, με πόσον τάχα, καθὼς λέγουσιν οἱ Ῥάλλοι, εἶνε γραμμένη ὅταν μικρότερος κατὰ τὴν ἡλικίαν ἀπευθύνωνται πρὸς μεγαλητέρους διὰ να τοὺς συγχαροῦν, ὅτι θά ἔλεγον πρὸς ἑαυτοὺς ἡ μικροτέρους, εἰς τὴν ἐκινδύνευσε να καταστήσῃ αὐτὴν αἰσθητικήν. Ἰδέτε τί ώραία ποῦ ἀπέφυγεν αὐτὸν τὸν σκόπελον ἡ Δημοσιευμένη: «Κύριε Σενόπουλε, Σὲ ἐσκέλευε τὸ ἀντίκειναι μὴν ἰσχυρὰν ἀντίστασιν» σὰς. Μοῦ φαίνεται πως εἶνε περιττὸν να σὰς πῶ πόσον μοῦ ἄρεσαν. Ὅσον δὲ διὰ τὸν «Ἐσταυρωμένον Ἑρωϊκόν», ὅσον ἀπὸ τόσα συγχαρητήρια ἐπαινῶν προσώπων ποῦ ἔλαβα, ὅχι τοὺς μόνους ποτὲ να σὰς ἐκφράσω τὰ ταπεινὰ ἰδικά μου; — Μετὰ τῶν χαριεπισμῶν μου, διατελῶ κ.λ. — Ἰδοὺ τῶν ἐστὶν ἐπιστολή, ἡ ὅποια εἰσπράττει να χρησιμεύσῃ ὡς πρό-υπον.

Λέγει ὁμοῦς ὁ Κανονισμός, ἀγαπητέ μου Κλάδε Ἐλαίας, [Ε] διὰ τὴν ώρααν μακεδονικήν ἐπιστολήν, ὅτι ρίπτονται εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων τὰ τετράδια, τὰ ὅποια δὲν ἔχουν σημασίαν πρὸς τοὺς ἀπευθύνοντάς. Ὅχι ἐπαινετικῶς τοῦτο, ἡ να πληρώσῃς ἐν δεκά-λεπτον, ἀρ' ἐνὸς ὡς προτίμῃς διὰ τὴν ἀρῇ η-μάδαν σου, ἡ ὅποια, ἐκτὸς τῆς μικρᾶς δαπάνης τῆς ἐπιστολῆς, μ' ἔβαλε και εἰς κόπον που δὲν μοῦ τον ἐπιβάλλει ὁ Κανονισμός, — και ἀρ' ἐτέρου ὡς ἀποδὴν ἐλαχίστην διὰ τὸ μά-θημα ποῦ σου ἔδωκα να εἰσαι ἀκριβὲς και προ-σεκτικὸς, — μὴ μὴν, τὸ ὅποῖον ποῦ θά σου χρησιμεύσῃ εἰς τὸν σου τὸν βίον, και ἄς σου ἐσπείλῃς τόσο, ὡς θά... ἔλα μόνον λε-πτά!

Ὁ Φάουστ [ΕΕ], ὁ ὁποῖος ταξιδεύει τώρα καὶ εἶναι χαίρει διὰ τὴν ἰδὴ προσφιλεῖς συγγε-νείαν, μοῦ ἔλασε σήμερον ἀπὸ τὴν Μανου-ράν. Καὶ μοῦ περιγράφει ὡραίατα ἔνα γάμον κοπτικόν (Κοπτικὸν δηλαδή), ποῦ εἶνε ἀπὸ τὰ

περιεργότερα πράγματα ἀρ' ὅσα εἶδεν εἰς τὴν ζωὴν του.

Μοῦ ἔρεσε πολὺ, Πήθηκε τοῦ Βορρέου [ΕΕ] ἡ ποικίλη κ' εὐφυεστὴ ἐπιστολή σου. Ὁ γὰρ δὲν μοῦ ἐπιτρέπει να σου ἀπαντήσω εἰς ὅλα τὰ θέματα, κ' ἐκλέγω μόνον τὸ περὶ πνευ-ματισμοῦ. Πίστευσε διὰ τὴν κινούμενα τραπε-ζαία δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν με τὴν ἀνα-στασίαν τῆς ψυχῆς! Ἡ ψυχὴ βεβαίως εἶνε ἀ-θάνατος, ἀλλ' εἶνε ἀστέον να ὑποθέσωμεν ὅτι ἐπικοινωνεῖ με τὸν κόσμον μόνον ὅταν βάλουν μερικὸν τὰ δάκτυλά των ἐπάνω εἰς μίαν ροτόν-ταν! Ὅσον δι' αὐτὰ ποῦ εἶδες και ἤκουσες, εἶμαι βεβαία διὰ ἡτο παγιζὶ ἐνὸς ἐκ τῶν σκυλοτραπέζοκαυθόμενων — διὰ να μετα-χειρισθῇ τὴν λέξιν τῆς Χαλμάς.

Ἀπὸ τὰ Τέμπη, ἀπὸ τὰ θεσπέσια Τέμπη, ἀπὸ τὴν κοίτιδα αὐτὴν τοῦ Καλοῦ και τοῦ Ὀ-ραίου μοῦ γράφει σήμερον ὁ Αἰθρῶν [ΕΕΕ]. Τί ώραία, τί ποιητικὴ ποῦ εἶνε ἡ ἐπιστολή σου, και πόσον ἐνθουσιώδες και καλλιπὲς τὸ ποι-ημα, με τὸ ὅποῖον τελειώνει. Ἡ φράσις ὅμως «τοῦ Καλοῦ και τοῦ Ὀραίου» τι σημαίνει; Σήμερον λέγουμεν ὅρατον ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἔλε-γαν καλόν. Τὸ καλὸν οἱ ἀρχαῖοι τὸ ἔλεγον ἀγαθόν, τὸ δὲ ὅρατον δὲ ἐκείνοις ἐσημαίνειν ὄραμον.

Ἰππότα τοῦ Μεσαίωρος [ΕΕΕ], πᾶν ὅ, τι μοῦ ἔστειλες ἐλθὼν και ἡσύχασες. Ὁρασιότης ἡ ἐπιστολή, διὰ τῆς ὁποίας μοῦ περιγράφεις τὸ ταξιδί σου. Ἐγγέλσας εἰς τὸ μέρος ὅπου λέ-γεις διὰ τὸν ἱπποῖ σου τὸν ὀνόμασας Μεσαίωνα, διὰ να εἰσαι ὀρι μόνον Ἰππότης ἀλλὰ και Ἰπ-πεὺς τοῦ Μεσαίωρος.

Ἀταβύριον Ρόδου [ΕΕ] με συνενέγκαν ἡ ἐπιστολή σου, ὅπου μοῦ περιγράφεις τὴν ἐπί-σκεψίν σου εἰς τὰ θαρηκτά. Γράψε ὅμως και τίποτε ποῦ να σχετίζεται με τὴν Διάπλαιν περισησέρον. Ἄλλοτε οἱ φίλοι μου μοῦ ἔγρα-φον χίλια ὅσα ἀφορῶντα τὸν κύκλον μας, και ἡ Ἀλληλογραφία ἡτο ζωηροτάτη. Τώρα βλέπω ὅτι μοῦ λείπουν οἱ τοιοῦτοι εἰδους ἐπιστολογράφοι

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμα των, δι-χομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου και εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς μου τοῦ νέου: νένους μου φί-λου: Πρίγκιπα της Ἐπαύσεως (+★+) αὐτὸ ἡτο τὸ ὡριότερον αἰ προτάσεις σου θά δημοσιεύσω εἰς τὸ προσεχές. Ἰππότην τοῦ Πηλίου (Π. Χ. αὐτὸ θά προτιμᾷς και σύ, ἀφού τὸ ἔγραψες πρῶτον ποτὲ δὲν εἶνε ἀγὰ διὰ να ἐγγραφῇ κανεὶς εἰς τὴν «Δ ἀπλυσιν», διότι και εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἂν ἐγγραφῇ, δύνα-ται, ἂν θέλῃ, να λάθῃ τὰ φύλλα ἐξ ἀρχῆς και να ἔχῃ τὸν τόνον σου πλήρη) και Μπαρπα-λιτάρδον (Δ. Α. σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γρά-φεις: πρέπει να εὐχαριστήσω και τὸν κ. Σχο-λάρχην, ὁ ὁποῖος, ὁμιλῶν περὶ ἐμοῦ ἐνθουσιώ-δως, μοῦ προμηθεύει τόνον καλοῦ φίλου.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλά-ξουν: ἡ Κυρία με τὰς Καμελίαις με τὸν Τύλλον Ὀστίλλιον, Λάτριδα τῶν Ἀστέρων, Δύλιαν, Λάδον Ἀτάβολον και Ἰαπο-νικὸν Χρυσάνθεμον — τὸ Λουλούδι τῆς Καρδιάς με τὸ Κόκκινο Ἀνθὸ, Σαίθαν Τί-ναρ, Μεληχρὸν Ἀκτίνα, Ἀνελιστόν Λα-ρὰν και Κυρία με τὰς Καμελίαις — ὁ Ναυ-αγὸς τῆς Κνυθῆς με τὸν Ἰλλετροκίδον Σου-βήρα και Ποῖος Εἶμαι — ὁ Πήθος τοῦ Βορρέου με τὸ Ἐνδοκὸν Μεσολόγγιον, Ἀν-θος τοῦ Σολωμοῦ και Ἀθῶν Καρδιάρ — ἡ Κάβο-Κόρακας με τὸν Ἀτάβολον Ἐσπερινόν, Μεσολόγγινα και Πρίγκιπα τῶν Ἀθηνῶν — ἡ Ἀνεμόνη τοῦ Βορρέου με τὴν Μικρο-λάν Παριανόν, Μή με Ἀπομόνη, Ἀράκι τοῦ Βορρέου, Τσιγγαρέλλαν και Ἀνεμόνι-λον — τὸ Κόκκινο Ἀνθὸ με τὴν Μιράνταν, Κόκκινον Κρίνον, Κόκκινον Γαρόφαλλον και Κόκκινον Κατελάιν — ἡ Διονυσία Πηγή με τὴν Ἀγωνιστὴν Ψυχὴν, Ἀρακαϊάδα

Λαρίσσης, Ἀνθος τῆς Ἐλπίδος, Ἀνθος τοῦ Σολωμοῦ και Ἀκτίνα τῆς Ἐλευθερίας — ὁ Ἀστὴρ τῆς Ἐρήμου με τὴν Ψάραν Λούλαν, Ἀνελιστόν — ἡ Μεσημβριὴ Ἀκτίη με τὴν Κόρην τῶν Ἀλπεων, Κόκκινον Κατελάιν, Νησιωτοπούλαν, Μέμφιδαν και Νύμφην τῆς Προποντίδος — ὁ Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος με τὴν Ἀνεμόνην τῶν Πατισίων, Ψάραν Λούλαν, Δόξαν τῆς Ἑλλάδος, Ἀλλοπορό-σαλλον και Ζαππίδα — τὸ Σηλαιοῦ Δοξα-πατρή με τὸν Ἀθηναῖον Μπεμπέν, Ἀράκι τοῦ Βορρέου, Μεσολοτρεπὴ Φύον, Προκυ-μαίαν τῆς Σμύρνης και Μιθριδάτην — τὸ Ποῖος Εἶμαι με τὴν Ἀθῶν Καρδιάρ, Ἀθῶν τοῦ Πηλίου Ἀστέρᾱ τῆς Ἀνατολῆς, Ἀπό-γονον τοῦ Νέστορος και Ἀκτίη τῶν Σπετσῶν — ὁ Κερδῶς Ἐρμῆς με τὸ Ἀταβύριον Ρό-δου, Λουλούδι τῆς Καρδιάς, Τηφειντὴν Ἀ-ετόν, Τρελλὸ Ναυτάκι και Ζαππίδα — τὸ Ταπεινὸ Γαστρί με τὴν Γάτον τῆς Ἀνατό-λης, Ποῖος Εἶμαι, Ἐρρικα και Ζουλέικαν — ὁ Ἰππότης τοῦ Μεσαίωρος με τὴν Ἀγω-νιστὴν Ψυχὴν, Κοινοῦν, Πτερωτὴν Τα-ξειδιώτιδα, Ποῖος Εἶμαι και Νιαγάραν — ἡ Χαϊδεμένη Βασιλοπούλα με τὸν Ἰππότην τοῦ Μεσαίωρος, Ἀγωνιστὴν Ψυχὴν, Κυρία με τὰς Καμελίαις, Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον και Φίλημα τοῦ Κόσματος — ἡ Σφαγερία Σανταρόβα με τὴν Σελινοφόρον Νύκτα, Φιλόμουσον Νεάνιδα, Ἀόρατον Πέπλον και Λουλούδι τῆς Καρδιάς.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλιν στέλλει ἡ Διά-πλαις πρὸς τοὺς φίλους της: Ἀναγρον (σὲ συγχαίρω διὰ τὸν βαθμόν και διὰ τὴν ἀνάρρω-σιν βραβεῖον ἔστειλα) Βασιλικὴν (ἔχεις δι-κκινὸν λάθος ἔγινε) Ἀράκι τοῦ Βορρέου [ΕΕ] διὰ τὴν ώρααν και τὸσα περιποιημένη ἐπιστο-λήν ἐκείνης τῆς λεπτοῦς κοριθῆς πῶς τες κα-ταφέρνεις! Παιδικὴν Χαράν (μὰ ὑπάρχει τρό-πος να μοῦ στέλλῃς ολίγη ἀπὸ τῆς ἐξοχικῆς δροσιᾶς σου: να μοῦ γράφῃς συχνὰ! πραγμα-τικῶς τὰ γραμματάκια σου εἶνε γεμάτα ὀρα-σιάν) Τσιγγαρέλλαν (ναί, φαντάζομαι τὴν χαράν σας και τες μούρες σας... ὁ κ Φαί-δων σ' εὐχαριστεῖ ἀπείρως) Παρηγορὸν Ἀγ-γελον (ἔστειλα αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προ-σεχές) Κόκκινον Κρίνον (πρέπει να δοξάζῃς τὸν Θεόν, διότι ἡμποροῦσε να πάθῃ χειρότερα ἀπὸ αὐτὴν τὴν συγκρούσιν χάρω πολὺ ποῦ εἶ-σαι τώρα ἐντελὴς και κ' ἐπιπρόσθετος να σε γυρίσω τοῦ χρόνου) Ἀγγελον τῆς Ἀγά-πης (ὁ ὁποῖος, ὡς ὁ ἄσπτος υἱός, ἐπανερχεται σήμερον εἰς τὸν κύκλον μας και μοῦ ζητᾷ συγ-γνώμην διὰ τὴν μακρὰν ἀπουσίαν του, προσέ-δοῦσαν — ἀπὸ τί νομίζεται! — ἀπὸ δυσἀρέσκειας! ποτὲ δὲν ἐπερίμενε τέτοιον πᾶγμα ἀπὸ ἑνα Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης) ἀλλὰ να ποῦ μετα-νοεῖ, και τὸν συγχαροῦ προθυμῶτατα) Ζαππίδα (βραβεῖον, ἔστειλα) Σελινοφόρον Νύκτα (ἡ ὅποια ἤκουσε μίαν κυρίαν να λέγῃ: «πόσον μοῦ ἄρεσε να σεληνίζωμαι! ἡ ὑποθέτις ὅμως ὅτι μετεχειρίσθῃ τὴν λέξιν χάριν ἐστειλότητος») Κλεῖδα τοῦ Πόντου (τὸ ἔστειλα και πάλιν) Σηλαιοῦ Δοξαπατρή (εἶχε σφαλὲ πλὴν ὁ θος τόμος ὅταν ἔλαβα τὸ δευτέρον σου) Ἐρ-θυοῦ (ἔστειλα τὸν 16ον και 17ον τόμον) Παναγὸν Παρόντα (ἡ παραγγελία σου ἐτε-τελέσθη) Κρόταλον [Ε] πολὺ με διεσκέδασεν ἡ χαρίεσσα φλυαρία τῆς ἐπιστολῆς σου, εἰς τὴν ὅποian ἔγραψες ὅτι κατέβαινε εἰς τὸ ἄκρον τῆς πένας φιλῆς μοῦ τὴν Μαργαρίτην ὀφάγον και τὴν Ἀνδρείαν Σουλωτίδα) Ὀλυμπον [ΕΕ] διὰ τὴν ώρααν περιγραφὴν Νεφροσπασ-στον (τώρα λοιπόν να μοῦ γράφῃς συχνότερα) Μέλλοιτα Διπλωμάτην (τετράδιον τοῦ Ἰ-κρίτα διὰ σε δὲν ἐλθὼν εἰς τὸν γραφεῖόν μου κανεὶς ἐξ ὅσων μοῦ ἀναφέρει δὲν εἶνε συνδρο-μητικὸ, ὥστε λάβε τὰ πέτρα σου ὁ κ. Φαί-δων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ) Ἀετόν τῆς Ἐρή-

